

Опорната точка въ човѣка представя Божественото начало. Едно отличително свойство на това начало е неговата неизмѣнностъ. Изгуби ли Божественото въ себе си, човѣкъ всичко губи. Докато се държи за Божественото, като за центъръ, човѣкъ представя кръгъ. Изгуби ли този центъръ, въ него става особена промѣна, удължаване, вследствие на което той придобива два центъра и се превръща въ елипса. Сегашниятъ човѣкъ представя елипса, сжщество съ два центъра, т. е. съ два морала, съ две посоки на живота — нагоре къмъ Бога и надолу къмъ земята. Когато Божественото начало въ човѣка вземе надмощие, животътъ му постепенно се измѣня, елипсата се приближава къмъ кръга. Да премине човѣкъ отъ елипса въ кръгъ, това значи, постепенно да реализира възможноститѣ на Божественото начало въ себе си. Всѣка точка отъ неговия животъ има право отношение къмъ Божественото, като къмъ централна точка, еднакво отдалечена отъ всички точки на окръжността. Точкитѣ на окръжността сж еднакво отдалечени отъ центъра на кръга, но тѣ се различаватъ по интензивностъ и по възможности, които сж вложени въ тѣхъ.

Ако разгледате тази идея отъ положението на геометрията, това е невъзможно, защото, като механически, всички точки на окръжността сж еднакви. Обаче, ако всѣка точка на окръжността е жива и представя човѣкъ, тогава тѣ се различаватъ, както се